

Israëls God, onze Tijd-Genoot, heeft een liefdesrelatie met ons

Levensstijl, een bepaalde, geordende wijze van leven, is de zichtbare zijde van onze innerlijke overtuiging of ons geloof. Een Bijbelse levensstijl geeft uitdrukking aan ons geloof in Israëls God, de Ene, de Unieke, Die onze *Tijd-Genoot* is. Hij is de 'Altijd Aanwezige', zoals Zijn Naam het zegt: 'Ik ben er, was er en zal er zijn'. In het *verleden* verscheen Hij aan Abraham en Mozes, daalde Hij neer op de berg Sinaï en nam gestalte in Jeshuah van Nazareth. In het *heden* is Hij er door Zijn Woord en Geest en in de *toekomst* zal Hij opnieuw verschijnen, in 'lichtglans', vanaf de berg Zion voor alle volken.

Deze God is geen neutrale, afstandelijke Tijd-Genoot, maar Hij heeft Zich in Jeshuah van Nazareth persoonlijk met ons verbonden: Hij heeft Zich met Zijn leven voor ons ingezet. Israëls God heeft een liefdesrelatie met Zijn volk: Hij is de Bruidegom en Zijn volk is de bruid.

Op gezette tijden rekent Hij op ons

Deze relatie is als elke relatie bijzonder kwetsbaar. Als twee geliefden het laten aankomen op toevallige ontmoetingen en geen vaste afspraken maken van: 'dan en dan rekenen we op elkaar, dan zijn we helemaal vrij voor elkaar', heeft de verkering geen lang leven. Om de 'verkering' met Israëls God gaande te houden, heeft Hij een aantal vaste afspraken met Zijn bruid gemaakt: op

en die tijd reken ik op jullie'. Het zijn de מ י ע ד י מ (*mô'âdím*: van te voren bepaalde tijden, getijden, feesttijden).

In Leviticus 23 worden de belangrijkste van deze door Hem vastgestelde vrije tijden genoemd: de wekelijkse rustdag en de vijf jaargetijden van Pesach, Sháwuóth (Pinksteren), Rosh Hashánáh (Nieuwjaar), Jom Kipur (Verzoendag) en Sukóth (Loofhutten).

Opmerkelijk is dat er uitdrukkelijk bij staat: 'dit zijn de feesttijden (vaste afspraken) *des HEREN*' en 'dit zijn *Mijn* feesttijden' (Lev. 23: 2; in vers 4 wordt dit met nadruk herhaald: dit zijn de feesttijden *des HEREN*). De wekelijkse rustdag en de andere vaste afspraken zijn geen menselijke bedenksels of Joodse wetten, maar een instelling van Hem: op die en die tijden rekent Hij op ons.

Natuurlijk staat Hij altijd te onzer beschikking, dag en nacht is Hij onze Tijd-Genoot, de 'Altijd Aanwezige'. Maar Hij wil ook, dat we apart tijd voor Hem vrij maken, zoals dat in elke liefdesrelatie gebeurt. Zonder dit vervlakt en verslijt de relatie met Hem en tenslotte breekt die af: zonder stijl stort op den duur elke relatie, elke samenleving in één

Geliefden zien uit naar de volgende ontmoeting

Maar kan zo'n vast tijdschema niet ontwaar-

den in vormelijkheid of wetticisme? Levensstijl kan verworden tot uiterlijk vertoon, maar dan schort er iets aan de liefdesrelatie. Zoals bij Israël, dat soms uiterlijk met God verkeerde, maar intussen een relatie onderhield met andere goden. ('Ik haat uw feesten', zegt God, 'doe van Mij weg het getier van uw liederen, Ik kan het niet horen', Amos 5:21).

En wetticisme? De 'wet' kan niet bevrijden, maar wel bevrijding bevestigen. De wet van de tijdsordening kan geen relatie leggen met Israëls God, maar kan wel de relatie verinnigen: het bruidsvolk ziet dagelijks uit naar de volgende afspraak met Hem!

De zondeval van het Christendom: halfheidense feesten

In plaats van de Bijbelse tijdsordening, heeft het Christendom (uit 'missionaire motieven') zich aangesloten bij de heidense feestkalender: het Midwinterfeest ('Kerstfeest') is een valse start van het kerkelijk jaar. Verder is de band tussen Pasen en Pesach (en dus ook tussen Sháwuóth en Pinksteren) verbroken en het Loofhuttenfeest genegeerd: de Kerk ziet voor Israël geen toekomst in het Land, zij is zelf het 'geestelijk Israël'. Ook de oudkerkelijke muziekstijl is, evenals de moderne 'gekerstende' popmuziek, halfheidens. De Messiaanse gemeente heeft een *voorhoede-functie* in het beoefenen van de Bijbelse levensstijl. Zij is het 'showmodel': zij 'showt' dit 'bruiloftskleed' als een '*mannequin*' aan heel het volk.

HET ORDENEN VAN DE TIJD
is één van de belangrijkste factoren
in de Bijbelse levensstijl

TWEE PRINCIPES

1. alle tijd is Gods tijd:
dagelijks, wekelijks en jaarlijks
bewegen we ons door Zijn Tijd.
2. God Zelf heeft de feesttijden vastgesteld
als Zijn ontmoetingstijden.

DIRE WIELEN

wekelijks, jaarlijks gaan we op drie wielen
door Zijn tijd:

1. Het kleine wiel
van de wekelijkse sabbat:
in kleine rondjes van zeven dagen, 52 maal,
bewegen we ons door Zijn tijd, waarbij de
zevende dag onlosmakelijk gekoppeld is aan
Dag Eén, de Dag van het Licht.

2. De twee grote wielen
van de voorjaars- en najaarsfeesten,
van Pesach-Shawuòth en Jom Kipur-
Sukkoth

DRIE WIELEN VERBONDEN

De twee grote wielen zijn
door de natuurlijke as van voor- en najaar
met elkaar verbonden.
Het kleine wiel is gekoppeld aan de grote
door het tellen van de zeven weken tussen
Pesach en Shawuoth.

OVER BIJBELSE LEVENSTIJL

De Messiaanse gemeente als showmodel

Een belmnagrijk element van

**Levensstijl is een geordende manier van le-
ven; zonder 'vaste afspraken' gaat elke rela-
tie stuk**

**Tussen geliefden is het maken van 'vaste af-
spraken (tijdsordening) vanzelfsprekend.**

**Israëls God, onze Tijdgenoot, heeft met ons
een liefdesrelatie:**

**Met het oog op die relatie heeft Hij een vast
tijdsschema opgemaakt: de wekelijkse rust-
dag, de jaarlijkse feesten e.a.**

**In verbondenheid met Israël heeft de Messi-
aanse gemeente onder de volken een voor-
hoedefunctie: zij is het showmodel'**

**Zij showt' dit 'bruilofts kleed'
aan heel het volk.**

STUDIEHUIS RESHIET

